

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715438496/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„For Dibens Skyld, det var en Bagatel;
„Men lidt Respect! forstaaer du vel?“

„Min Odin“, raabte Frigge, „spar din Thor!
„Hvor let kan saadant skee! — Befaler du
„En lille Koppe Chocolate nu? —
„Glem Diben! her mit Raad! saavidt jeg troer,
„Er Qvaser ikke død; men nedsend en Stafet
„Til Jorden, for at lede efter ham,
„Saa vedder jeg, man finder Menneffet.“
Ved disse Frigges Ord blev Odin ganske tann;
Han kyssede hende, drak sin Chocolate,
Og alt blev got igjen.

Paa Jordens Overflade

Imidlertid Hermoder springer om,
Og søger Qvaser allevegne
Omfonst. Tilfaldt et Steds i Heklas Egne
Han til de tvende smaa Personer kom,
Som havde spillet Dudsst. Da de kendte,
Skiondt got forklædt, den himmelske Gesandt,
Saa vidste de, hvad de nu kunde vente —
Og derfor i en Hast den Lægn opspandt:
„At Qvaser — efterat han havde søgt
„Forgiæves mellem Dverge, Trolde, Jetter,
„Og Menneffet, i Byer, Bierge, Sletter,
„Og ingen fandt, som spurgte ham med Kløgt
„Saa meget, han jo kunde svare meer —
„Tilfaldt, da ingen Mand hans store Kløgfab vidste
„At sætte den nødvendige Klisfeer,
„Af Ufa-Vittigheden maatte briste.“

Hermoder kom igjen med den Bæffed
Til Usgaard. „Paa min Værel“ sagde Frigge —
„Ved Solen!“ udbrød Frey — „Ved Mølner!“ meldte
Thor —

Og Odin nægtede det ikke —
„Den Sag har meget stor Sandsynlighed!
„Vor Qvæfers Viisdom var en Dødelig for stor!“
hvorpaa de sloge sig igien til Rolighed.

Saa let endogjaa Guder Tillid fæste
Til det, som selv en Blind kan see, er Digt,
Naar deres Stoltthed kildres kun ved sligt —
Hvad skulle vi da sige, fiære Næste?

Men Odin svor alligevel en Eed
Ved denne Eeilighed,
At siden vogte sig af alle Kræfter
Med Maalet paa forstand;
Og for en Disheds Skyld — herefter
At spæde Menneskenes Blod med Vand —
Samt, for at standse Kundskab lidt behændig,
Som aaben stod alligevel enhver,
Tillod han, at den reent blev unødvendig
Til at erlange gode Dage her —
Og at man kunde blive syv Slags Raader,
Og Excellenter, som en Bagatel,
Stiftamtmand, Erkebisper, Høie Raader
Og, kort sagt, hvad man vilde — meget vel,
Naar man kun eiede saa megen Siæl,
Som var tilstræffelig til Kroppen at oplive,
Og havde lært sit Navn (som ei med egen Haand
Dog med en Secretairs) at skrive —
Iser, om man forsigtig lod sig giøre
Til Søn af een, som har et vist Slags Baand;
Thi saa var det endogjaa overflødig;
Til Krig, til Dom, til Raad berømmelig at føre
Man neppe havde det, end sige Hoved, nædigt.
Ved den Idee faldt Odin paa en anden:
Og skabte med det samme Udelstanden.